

מסכת נזיר

פרק ט

א. הגוים אין להם נזירות. נשים ועבדים יש להם נזירות. חמר
בנשים מבועבדים, שהוא כופה את עבדו ואינו כופה את אשתו.
חמר בעבדים מבנשים, שהוא מפר נדרי אשתו ואינו מפר נדרי
עבדו. הפר לאשתו, הפר עולמית. הפר לעבדו, יצא לחרות משלים
נזירותו. עבר מנגד פניו, רבי מאיר אומר, לא ישטה, ורבי יוסי
אומר, ישטה:

ב. נזיר שגלח ונודע לו שהוא טמא, אם טמאה ידועה, סותר. ואם
טמאת התהום, אינו סותר. אם עד שלא גלח, בין כף ובין כף
סותר. כיצד, ירד לטבל במערה ונמצא מת צף על פי המערה,
טמא. נמצא משקע בקרקע המערה, ירד להקור, טהור. לטהר
מטמאת מת, טמא, שחזקת טמא וסחזקת טהור, שרגלים
לדבר:

ג. המוציא מת בתחלה משכב כדרכו, נוטלו ואת תבוסתו. מציא שנים, נוטלן ואת תבוסתן. מציא שלשה, אם יש בין זה לזה מארבע אמות ועד שמונה, הרי זו שכוונת קברות. בודק הימנו וילהלן עשרים אמה. מציא אחד בסוף עשרים אמה, בודק הימנו וילהלן עשרים אמה, שרגלים לדבר, שאלו מתחלה מצאו, נוטלו ואת תבוסתו:

ד. כל ספק נגעים בתחלה, טהור עד שלא נזקק לטמאה. משנזקק לטמאה, ספקו טמא. בשבעה דרכים בודקין את הזב עד שלא נזקק לזיבה. במאכל, ובמשקה, במשא, ובקפיצה, ובחלי, ובמראה, ובהרהור. משנזקק לזיבה, אין בודקין אותו. אנסו וספקו ושכבת זרעו, טמאין, שרגלים לדבר. המכה את חברו ואמדוהו למיתה, והקל ממה שהיה, לאחר מכאן הכביד ומת, חיב. רבי נחמיה אומר, פטור, שרגלים לדבר:

ה. נזיר הנה שמואל, כדברי רבי נהוראי, שנאמר (שמואל א א) ומורה לא יעלה על ראשו, נאמר בשמשון (שופטים יג) ומורה, ונאמר בשמואל ומורה, מה מורה האמורה בשמשון, נזיר, אף מורה האמורה בשמואל, נזיר. אמר רבי יוסי, והלא אין מורה אלא של בשר ודם. אמר לו רבי נהוראי, והלא כבר נאמר (שמואל א טז) ויאמר שמואל איך אלוך ושמע שאול והרגני, שפבר הנה עליו מורה של בשר ודם:

